

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΗΜΕΡΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
Ι. ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓ. ΤΡΙΑΔΟΣ
ΜΕΤΟΧΙΟΥ Ι. ΜΟΝΗΣ ΜΑΧΑΙΡΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ:

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Τ.Θ. 42036, 6530 Λάρνακα - Κύπρος

Τηλ: 99607871, Φαξ: 22991545

www.isagiastriadodos.com

ΤΕΥΧΟΣ 160

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2016

ISSN 1019-5181

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ:

Ζαφείρης Δημητρίου & Υιός Ατδ, Λάρνακα

Η ΚΟΙΝΟΚΤΗΜΟΣΥΝΗ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Ολοι όσοι πίστεψαν είχαν μία καρδιά και μία ψυχή. Κανείς δέν θεωρούσε ότι κάτι από τὰ ὑπάρχοντά του ἦταν δικό του, ἀλλὰ ὅλα τὰ εἶχαν κοινά. Οἱ ἀπόστολοι κήρυτταν καὶ βεβαίωναν μὲ μεγάλη πειστικότητα ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἀναστήθηκε. Κι ὁ Θεός ἔδινε σέ ὅλους πλοῦσια τῆ χάρι του. Δέν ὑπῆρχε κανείς ἀνάμεσά τους πού νά στερεῖται τὰ ἀπαραίτητα. Γιατί ὅσοι εἶχαν χωράφια ἢ σπίτια τὰ πουλοῦσαν, κι ἔφερναν τό ἀντίτιμο αὐτῶν πού πουλοῦσαν, καί τό ἔθεταν στή διάθεση τῶν ἀποστόλων. Ἀπ' αὐτό δινόταν στόν καθένα ἀνάλογα μὲ τίς ἀνάγκες του. Ἔτσι ἔκανε κι ὁ Ἰωσῆς, ἕνας λευίτης ἀπό τήν Κύπρο, πού οἱ ἀπόστολοι τόν ὀνόμασαν Βαρνάβα, ὄνομα πού μεταφράζεται «ὁ ἄνθρωπος τῆς παρηγορίας». Αὐτός εἶχε ἕνα χωράφι, τό πούλησε κι ἔφερε τὰ χρήματα καί τὰ ἔθεσε στή διάθεση τῶν ἀποστόλων. ❖

Πράξ. 4, 32 -37

Εἰκόνα ἐξωφύλλου: Ἰησοῦς Χριστός. Ἔργον Ἀδάμου Ἀδάμου.

Σταύρου Σ. Φωτίου

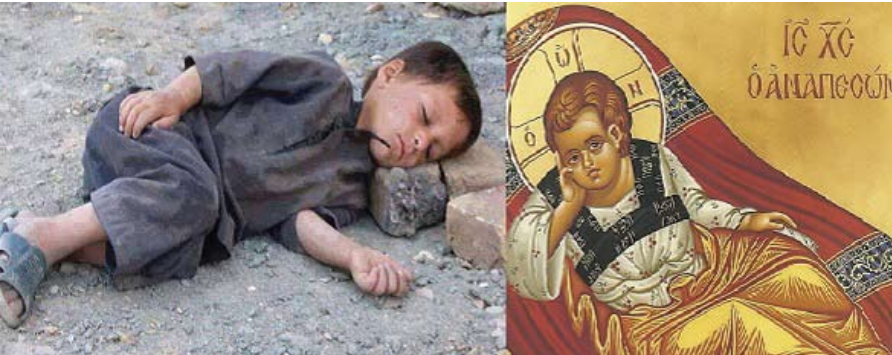
Θ Ἰησοῦς Χριστός φανερώνει τήν ἄρμονική κοινωνία τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό καί, κάτ' ἐπέκταση, μέ τόν ἑαυτό του, τόν συνάνθρωπό του καί τή φύση. Τά ψευτοδιλήμματα καταργοῦνται: καί Θεός καί ἄνθρωπος καί οὐρανός καί γῆ καί ὑλικό καί πνευματικό. Καί ἱστορία καί μεθιστορία καί τοπικό καί παγκόσμιο καί διαφορά καί ἐνότητα: ἀσυγχύτως καί ἀδιαιρέτως.

Καλεῖ τούς πάντες σέ αὐτοκριτική, διδάσκει τήν τέχνη τῆς αὐτογνωσίας. Κατακρίνει τήν αὐτοδικαίωση καί τόν ὠφελιμισμό, τή σμίκρυνση τῆς συνείδησης καί τή συσπείρωση στό ἐγώ, τονίζει τήν προσωπική εὐθύνη γιά ὅλόκληρο τόν κόσμο. Στηλιτεύει τή στείρα καί ἄγονη προσκόλλησι στό γράμμα καί στόν νόμο, ξεσκεπάζει τά ψεύτικα προσωπεῖα, καταγγέλλει τήν ὑποκρισία καί τή διπλή ἠθική, ἀφυπνίζει ἀπό τόν λήθαργο καί τή λησμοσύνη.

Κηρύττει ὅτι ἄνθρωπος δίχως συνάνθρωπο εἶναι ἄταφος νεκρός, ὅτι ἡ δοτικότητα στόν ἄλλο εἶναι συνώνυμη τῆς ζωῆς. Ἀποκηρύττει κάθε διάκριση σέ φίλους καί ἐχθρούς, συντρῶγει μέ τελῶνες καί πόρνες, μολονότι δάσκαλος πλένει τά πόδια τῶν μαθητῶν του. Στόν νόμο τῆς ἐκδίκησης ἀντιτάσσει τή συγγνώμη, στή βία παραθέτει τήν καταλλαγή, στό παρελθόν προβάλλει τό μέλλον, ἐξ οὗ καί στοιχηματίζει στή

μετάνοια μίας μοιχαλίδας. Ὑπερασπίζεται τόν ἀδύνατο καί τόν περιθωριακό, τόν ξένο καί τόν δεδιωγμένο, προσφέρεται σέ ὅλους ἀνεξαρτήτως χρώματος, γλώσσας, ἔθνους, φυλῆς, θρησκείας, χαρακτηριστικῶν. Ἐπιτίθεται μέ δριμύτητα ἐνάντια στούς πλούσιους καί ἄρπαγες, χωρίς νά χαρίζεται στούς φτωχοὺς πού τρέφουν τήν ἴδια βουλημία. Βεβαιώνει ὅτι ὅσο περισσότερο δίνεις τόσο περισσότερο πλουτίζεις· ὅτι ὅσο λιγότερα ἔχεις τόσο περισσότερο εἶσαι· ὅτι κάθε κτήση καί κατὰκτηση – ὕλική καί πνευματική – καθηλώνει καί δεσμεύει τήν ἐλευθερία.

Ἀπομυθοποιεῖ κάθε ἐξουσία πού ὑποβιβάζει τόν ἄνθρωπο σέ ποσοστιαία μονάδα, ὑποδουλώνοντάς τον στίς δικές της ἄνομες ἐπιδιώξεις. Ἀλήθεια δέν εἶναι ἡ ἐξουσία· ἐξουσία εἶναι ἡ ἀλήθεια. Σχετικοποιεῖ κάθε νόμο καί θεσμό, κομίζετο μήνυμα ὅτι πρὶν καί πάνω ἀπ' ὅλα βρίσκεται ὁ συγκεκριμένος ἄνθρωπος, ἐδῶ καί τώρα, πάντα καί παντοῦ. Συνεπῶς, τὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο δέν εἶναι ἀναγώγιμο σέ τίποτε. Ὅλα ὀφείλουν νά ὑπηρετοῦν τόν ἄνθρωπο, ἄλλως αὐτονομοῦνται καί ἐκπίπτουν τοῦ σκοποῦ τους.

Ανατρέπει τά κοινωνικά στερεότυπα. Ἄνθρωποι πού δέν γίνονταν δεκτοί στά δικαστήρια διαλέγει νά εἶναι οἱ μάρτυρες τῶν πιά σημαντικῶν γεγονότων τῆς ζωῆς του: φτωχοί βοσκοί τῆς γέννησῆς του, περιφρονημένες γυναῖκες τῆς ἀνάστασῆς του. Μιλᾷ γιά τά πλέον πνευματικά θέματα μέ μία γυναίκα ὑποπτης ἠθικῆς καί τά ἀνυπεράσπιστα παιδιά διαλέγει ὡς σύμβολο ὄσων θά μποῦν στή βασιλεία του.

Ἐπιπλέον, σκανδαλίζει τούς πάντες: ἐκείνους, πού, ὅπως οἱ Φαρισαῖοι, τόν θέλουν ὑπήκοο τῆς καθιερωμένης τάξης πραγμάτων, λάτρη καί τηρητή τοῦ γράμματος καί τοῦ νόμου. Ἐκείνους, πού, ὅπως οἱ θρησκόληπτοι, τόν θέλουν στά μέτρα τους, κλεισμένο σέ μία ομάδα «καθαρῶν» καί «σεσωσμένων», ἀδιάφορο γιά τή δραματική πορεία τῆς ἱστορίας. Ἐκείνους, πού, ὅπως οἱ ἄβουλοι Ἰουδαῖοι, τόν θέλουν πολιτικό λάβαρο καί ιδεολογική σημαία, γιά νά ἐναποθέσουν τίς εὐθύνες τους, νά ἐπενδύσουν τίς ἐλπίδες τους, νά φορτώσουν σέ ἄλλους τίς ὀποιες ἐνοχές τους. Ἐκείνους, πού, ὅπως οἱ σταυρωτές του, ψάχνουν γιά ἀποδείξεις, ζητοῦν θαύματα γιά νά πιστέψουν, πού θυσιάζουν τήν ἐλευθερία χάριν τῆς ἀσφάλειας.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός θεραπεύει τίς ὑπαρξιακές ἀνισότητες, πού καμμιά ἀνθρωπομονιστική κοινωνιολογική θεώρηση τῆς ζωῆς δέν μπορεῖ νά ἐξαλείψει: αὐτές τῆς ὁμορφιάς, τῆς εὐφύιας, τοῦ χώρου καί τοῦ χρόνου τῆς ζωῆς. Αὐτός δημιουργεῖ μία νέα κοινωνία, τήν Ἐκκλησία, ὅπου, ἐπειδή μοιράζονται, ἡ χαρά πληροῦται, ἡ δέ λύπη μειοῦται. Ὅπως μετέβαλε τό νερό σέ κρασί γιά νά μήν ἐκλείψει ἡ ἀνθρώπινη χαρά, ἔτσι

μεταβάλλει καί τήν ἐπιβίωση σέ ζωή, τή φιλαυτία σέ φιλαλληλία, τήν ἀνάγκη σέ ἐλευθερία. Ἀπέναντι δέ σέ κάθε μορφή θανάτου εὐαγγελίζεται τήν ἀνάσταση.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός εὐαγγελίζεται τόν Θεό ὡς κοινωνία ἐλευθερίας καί ἀγάπης τριῶν προσώπων: τοῦ Πατρός, τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τό ἐγώ, τό ἐσύ, ὁ ἄλλος, περιχωροῦνται στό ἐμεῖς. Ἐλευθερία πού ἀγαπᾷ καί ἀγάπη πού ἐλευθερώνει: ἰδοῦ τί εἶναι ἡ ὄντως ζωή. Σέ αὐτή τή ζωή προσκαλεῖ τούς πάντες ❖

Νά ἀναλάβουμε δυναμικά τήν εὐθύνη νά φέρουμε τήν ἀλλαγὴ στή ζωή μας.

Χωρίς ἐνοχές γιά τίς ἀδυναμίες μας.

Χωρίς ὀργή καί θυμό γιά τά σφάλματα τῶν ἄλλων.

Νικήτας Καύκιος

Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

π. Αλέξανδρου Σμέμαν

Μία φορά στό φῶς καί στή θαλπωρή ἑνός φθινοπωρινοῦ ἀπογεύματος ἀντίκρισα στό κάθισμα μίας δημόσιας πλατείας, σέ ἕνα φτωχικό προάστιο τοῦ Παρισιοῦ, ἕνα γέρικο ζευγάρι, δύο ἀνθρώπους φτωχούς. Καθόντουσαν πιασμένοι ἀπό τό χέρι, ἀμίλητοι χαιρόντουσαν τό χλωμό φῶς, τή στερνή ζεστασιά τῆς ἐποχῆς. Ἀμίλητοι, ὅλες οἱ λέξεις εἶχανε εἰπωθεῖ, ὄλο τό πάθος εἶχε ξοδευτεῖ, ὅλες οἱ μπόρες εἶχανε εἰρηνέψει. Ἡ ζωὴ ὀλόκληρη βρισκότανε πίσω τους, καί ὅμως ὀλόκληρη βρισκόταν τώρα παροῦσα σέ αὐτή τή σιωπή, σέ αὐτό τό φῶς, σέ αὐτό τό θάλπος, σέ αὐτό τό σιωπηλό πιάσιμο τῶν χεριῶν. Παροῦσα καί ἐτοιμασμένη γιά τήν αἰωνιότητα, ὠριμασμένη γιά τή χαρά. Ἡ «εἰκόνα» αὐτή στάθηκε γιά μένα τό ὄραμα τοῦ γάμου καί τῆς οὐράνιας ὁμορφάδας του. ❖

ΓΙΑΤΙ ΤΑ ΘΛΙΒΕΡΑ ΣΤΗ ΖΩΗ ΗΜΑΣ

Αγίου Μαξίμου Όμολογητή

Ελά λυπηρά γεγονότα μᾶς συμβαίνουν εἴτε γιά νά μᾶς παιδαγωγήσουν εἴτε γιά νά ἐξαλείψουν προηγούμενα ἁμαρτήματά μας εἴτε γιά νά διορθώσουν τωρινή μας ἀμέλεια εἴτε γιά νά ἀποτρέψουν μελλοντικά μας ἁμαρτήματα. Ἐκεῖνος λοιπόν πού συλλογίζεται πώς ὁ πειρασμός τοῦ ἦρθε γιά ἕναν ἀπό αὐτούς τούς λόγους, δέν ἀγανακτεῖ ἐπειδή χτυπιέται ἢ ἀδικεῖται ἢ παθαίνει κάτι ἄλλο θλιβερό. Ἐχοντας μάλιστα ἐπίγνωση τῶν ἁμαρτιῶν του, δέν κατηγορεῖ οὔτε ἐκεῖνον

μέσω τοῦ ὁποίου τόν βρῆκε ὁ πειρασμός – γιατί ξέρεי πώς, εἴτε ἀπ' αὐτόν εἴτε ἀπό ἄλλον, θά τό πιεῖ τό ποτήρι τῶν θείων κριμάτων -, ἀλλά ἀποβλέπει στό Θεό καί Τόν εὐχαριστεῖ πού παραχώρησε τή

δοκιμασία καί κατηγορεῖ τόν ἑαυτό του μονάχα καί δέχεται πρόθυμα τήν παιδευση, ὅπως ὁ Δαβίδ μέ τόν Σεμεϊ. Ἀπεναντίας, ὁ ἀσύνητος ἄνθρωπος ζητάει μέν συχνά τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ καί τή λύτρωσή του ἀπό τά δεινά, ὅταν ὅμως ἔρθει τό ἔλεος δέν τό δέχεται, ἐπειδή δέν εἶναι ὅπως τό ἠθελε ὁ ἴδιος, μά ὅπως τό θεώρησε συμφέρον ὁ Γιατρός τῶν ψυχῶν μας. Καί γι' αὐτό λιποψυχεῖ καί ἀναστατώνεται καί ἄλλοτε ὀργίζεται μέ τούς ἀνθρώπους, ἄλλοτε πάλι βλαστημαεῖ τό Θεό. Ἔτσι ὅμως καί ἀγνωμοσύνη δείχνει καί παρηγοριά δέν βρίσκει. ❖

ΟΗ ΑΓΑΠΗ ΚΥΡΙΟΣ ΠΑΙΔΕΥΕΙ;

Μωυσέως Μοναχοῦ Ἀγιορείτη

Θεός μας δέν εἶναι τιμωρός. Ὄταν ἡ Ἁγία Γραφή ἀναφέρει ὅτι ὁ Θεός παιδεύει ὅποιον ἀγαπᾶ, σημαίνει μᾶλλον ὅτι τόν ἐκπαιδεύει. Τά πιό ἀγαπημένα παιδιά τοῦ Θεοῦ εἶναι οἱ Ἅγιοί μας. Οἱ Ἅγιοι ἦταν ταλαιπωρημένοι, κυνηγημένοι, κατηγορημένοι, συκοφαντημένοι, ἐξορισμένοι, ἄρρωστοι, φτωχοί, μόνοι. Δέν τούς ἀγαποῦσε ὁ Θεός; Μά ἐπειδή τούς ἀγαποῦσε πολύ γι' αὐτό τούς παίδευε – ἐκπαίδευε. Ἐπέτρεπε στή ζωή τους διάφορες θλίψεις, πικρές δοκιμασίες, μεγάλους πειρασμούς, γιά νά τούς κάνει πιό καθαρούς, πιό ταπεινούς, πιό ἅγιους. Ἀπό ἀγάπη ὁ θεός μᾶς δοκιμάζει. Ὄταν οἱ Ἅγιοι δέν εἶχαν πειρασμούς θεωροῦσαν ὅτι τούς ἄφησε ὁ Θεός. Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος, παιδί τῆς ὑπερκαταναλώσεως, τοῦ εὐδαιμονισμοῦ καί τῆς καλοπέρασης, νομίζει ὅτι τόν ἐγκατέλειψε ὁ Θεός, ἐπειδή δέν περνᾶ τόσο καλά ὅσο θά ἤθελε. Αὐτόν τόν ὁποῖο παραδέχεται, πού τόν ἀποδέχεται, τόν μαστιγώνει μέ τήν ἀγάπη του, τόν καλλιεργεῖ, τόν δοκιμάζει, τόν ὠραιοποιεῖ τελικά μέ τίς στά μέτρα του δοκιμασίες πού ἐπιτρέπει. Μέσα ἀπό τόν πόνο ἔρχεται υγεία, ἰσορροπία, ἀναψυχή καί ἀνάταση. Ξέρει πολύ καλά ὁ Θεός τί κάνει. Δέν κάνει ποτέ λάθη. Ἄς τόν ἀφήσουμε λοιπόν νά μᾶς παιδεύει καί νά μᾶς μαστιγώνει. Ἡ μεγαλειώδης καί ἀνυπέρβλητη ἀγάπη του ἔχει πολλούς τρόπους πού φανερώνεται. Ἀξίζει, ἀδελφοί μου, νά τό προσέξουμε καί αὐτό. ❖

ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΕΥΓΕΝΕΙΑ

π. Ανδρέα Άγαθοκλέους

«*Η εὐγένεια χωρίς τὴν ἀγάπη εἶναι κεντρί πού πληγώνει*»

Η ἐπισήμανση αὐτὴ τοῦ ὁσίου Θεοφάνη τοῦ ἐγκλείστου ἐντοπίζει κάτι πού βιώνεται στίς καθημερινές μας σχέσεις, παρατηρώντας, βέβαια, τούς ἄλλους. Πόσες φορές συναντοῦμε ἀνθρώπους πού ἐξωτερικά ἢ συμπεριφορά τους, ὄχι μόνο δέν ἔχει ψεγάδι ἀλλά φαίνεται εὐγενική, τέλεια! Ξέρουμε ὅμως, ἀπό τὴ διαίσθηση πού ἔχουμε ὡς κριτήριο, ὅτι κρύβει, ἐκούσια ἢ ἀκούσια, τὴν ὑποκρισία. Δηλαδή δέν εἶναι αὐτὴ πού φαίνεται.

Γιατί ὅμως ὁ συνάνθρωπός μας ἔχει αὐτὴ τὴ συμπεριφορά; Νομίζω ὅτι πίσω ἀπὸ κάθε συμπεριφορά ὑπάρχει ἓνας λόγος καὶ μία δικαιολογία. Ὁ καθένας μας ἔχει τὸ λόγο του πού παρουσιάζει ἓνα ἄλλο ἑαυτὸ ἀπὸ τὸν πραγματικό. Τὸ ἀπλό καὶ ἄμεσο πού μπορούμε νὰ ποῦμε εἶναι ὅτι ὑποκρίνεται, γιατί ἔχει κάποιο συμφέρον, ὅπως τὴν καλὴ μας γνώμη. Ὅμως αὐτὴ ἡ ἀπλούστευση στὴν κριτικὴ μας δέν δείχνει γνώση τῆς ἀνθρώπινης φύσης οὔτε, ἀσφαλῶς, καὶ τοῦ ἑαυτοῦ μας, μιά καὶ γιὰ νὰ καταλάβουμε τούς ἄλλους θὰ πρέπει πρῶτα νὰ γνωρίσουμε τὸν ἑαυτὸ μας.

Ὁ ἄνθρωπος, ὡς εἰκόνα Θεοῦ, ἔχει χαρίσματα ποικίλα καὶ ὁμορφιά ὑπέροχη. Αὐτὸ τὸ βλέπουμε στοὺς ἁγίους, πού ἔχουν καθαρὸ τὸ «κατ' εἰκόνα», ἀλλὰ καὶ στὰ παιδιά πού ἀκόμα τὸ διατηροῦν. Σ' ὅσους ὅμως, μέ τὰ ποικίλα πάθη καὶ ἀμετανόη-

τες άμαρτίες, τό «κατ' εικόνα» καλύφτηκε καί ή παρουσία τοῦ Θεοῦ στήν καρδιά φυγαδεύτηκε, αὐτοί ἀναπόφευκτα ἀναζητοῦν ἄλλους τρόπους γιά νά ἀγαπηθοῦν καί νά γίνουν ἀποδεκτοί, ἀφοῦ ή ἀποδοχή ἀπό τό περιβάλλον εἶναι οὐσιαστικῆς σημασίας γιά τήν ἐσωτερική ἰσορροπία.

Ἡ εὐγένεια στή συμπεριφορά μᾶς κάνει, ὄχι μόνο ἀποδεκτούς ἀλλά καί συμπαθητικούς. Κατανοώντας τό αὐτό καταφεύγουμε ἀκόμα καί στήν τυπική καί ἐξωτερική εὐγένεια, ὥστε νά μὴν ἀπορριφοῦμε στή συνείδηση τῶν γύρω μας. Ὅμως, ἐπειδή τό τυπικό γίνεται ὑποκριτικό χωρίς τό βάθος, δηλαδή τήν ἀγάπη, ἀντί νά γίνουμε ἀποδεκτοί γινόμαστε ἀποκρουστικοί. Αὐτός εἶναι, πράγματι, λόγος πού πληγώνει τίς διαπροσωπικές σχέσεις καί δημιουργεῖ διάσταση, μοναξιά, πόνο.

Σ' αὐτή τήν ἀκαταστασία καί τή σύγχυση, ὅπου θέλουμε τή σχέση καί ἀποδοχή καί ἀπό τήν ἄλλη ἐνεργοῦμε ἔτσι ὥστε νά

ζοῦμε τό αντίθετο, μόνη διέξοδος γίνεται ἡ συνειδητοποίηση τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καί τῶν χαρισμάτων Του πού μᾶς ἔδωσε. Πέρα ἀπό τούς ἀνθρώπους, πού ἡ ἀγάπη τους μᾶς χαροποιεῖ καί μᾶς δυναμώνει, ὑπάρχει Αὐτός ὁ Ἕνας πού μᾶς ἀγαπᾷ ὅτι καί νά εἴμαστε, ὅπως καί νά ζοῦμε. Μία ἀγάπη πού δέν ἔχει ὅρια καί οὔτε καθορίζεται ἀπό τή δική μας συμπεριφορά καί στάση γίνεται δύναμη καί ἀσφάλεια, ζωοποιεῖ καί ἀνορθώνει.

Τά ποικίλα αἰσθήματα μειονεκτικότητας καί οἱ διάφορες ἀνασφάλειες καί ἀναπηρίες ἐμποδίζουν, ἀσφαλῶς, τήν οὐσιαστική ἐπικοινωνία, ἀναστατώνουν τίς σχέσεις. Ἡ ἀναγνώριση ἀπό μᾶς τούς ἴδιους τῶν χαρισμάτων μας, ὡς προερχομένων ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ οὐράνιου πατέρα μας, δέν ἀφήνει περιθώρια σύγκρισης μέ τούς ἀδελφούς μας. Τά δικά μας καί τά δικά τους χαρίσματα ἐνωμένα ἀλληλοσυμπληρώνονται καί μᾶς ὀλοκληρώνουν. Τότε ἡ εὐγένεια στή συμπεριφορά γίνεται ἔκφραση ἀγάπης, δυνατότητα ἀναγνώρισης τῆς ἀξίας τῶν ἄλλων καί εὐκαιρία δικῆς μας ὀλοκλήρωσης, δηλαδή σωτηρίας «ἐν τῷ νῦν αἰῶνι καί ἐν τῷ μέλλοντι». ❖

Η ΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

π. Φιλόθεου Φάρου

Σως ή αίσθηση πού μπορεί νά έχει ένας άνθρωπος ότι δέν μετρά, ότι μπορούν εύκολα οί άλλοι νά τόν παραβλέψουν καί νά τόν ξεχάσουν, νά είναι μία από τίς όδυνηρότερες ανθρώπινες έμπειρίες. Η συγκινητική κραυγή του ληστή στό σταυρό 'μνήσθητί μου, Κύριε, όταν έλθης έν τή βασιλεία σου' (Λουκ. 23, 42) αυτό δείχνει. Είναι ή κραυγή όλων των ανθρώπων: Πές μου πώς μ' αγαπάς.

Διαπιστώνοντας πόσο βαθειά στήν ανθρώπινη φύση έμφωλευεί ό φόβος ότι τελικά ό άνθρωπος δέν μετρά, ότι θά τιμωρηθεί ή άκόμη χειρότερο θά άγνοηθεί από τό Δημιουργό του, μπορούμε νά καταλάβουμε γιατί τό μήνυμα του Ίησού Χριστού ονομάστηκε Εύαγγέλιον, καλή άγγελία. Καί είναι καλή άγγελία τόσο γιά τόν κληρικό όσο καί γιά τόν λαϊκό, παρά τό γεγονός ότι συχνά τό παραμορφώνουμε καί τό κάνουμε κατάκριση, άπειλή, καταδίκη καί τιμωρία. Δέν χρειάζεται νά κοιτάξουμε άλλου γιά γονικά ύποκατάστατα. Έχουμε έναν Πατέρα πού μās αγαπά. «Έν αυτόν γάρ ζώμεν καί κινούμεθα καί έσμέν». (Πράξ. 17, 28). Δέν μπορεί όμως νά μās βεβαιώσει ένα βιβλίο γιά τήν άγάπη του Θεού όσο κι άν είναι ιερό, αλλά χρειάζεται, έν όνόματι του Θεού, νά μās αγαπήσει ένας άνθρωπος. ❖

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΑΠΟΥΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Μητροπολίτη τοῦ Σουρόζ Anthony Bloom

Μακάρι νά μπορούσαμε νά τιμοῦμε τό Θεό γιά τήν ἀπουσία Του πού μᾶς μαθαίνει νά χτυπάμε τήν πόρτα, νά δοκιμάζουμε τίς σκέψεις μας καί τίς καρδιές μας, νά μελετᾶμε τή σημασία τῶν πράξεών μας καί νά ὑπολογίζουμε τίς παρορμήσεις τῆς ὑπαρξῆς μας. Μακάρι νά ἀναρωτιόμαστε κατά πόσο ἡ θέλησή μας εἶναι ἀληθινά προσανατολισμένη πρός Αὐτόν ἢ ἀπλῶς στρεφόμαστε στό Θεό μόνο γιά μίας στιγμῆς παρηγοριά ἀπ' τά ἄγχη μας γιά νά τόν ἀπαρνηθοῦμε μετά ἀπό λίγο, μόλις ἀναλάβουμε τίς δυνάμεις μας καί νά κατασπαταλήσουμε ἔτσι, σάν τόν ἄσωτο υἱό, ὅ,τι μας χάρισε. ❖

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Μοναχοῦ Μιχαήλ

Η χειρότερη ἀνοησία εἶναι νά πιστέψουμε ὅτι ὁ χρόνος ἀπό μόνος του θά δώσει λύση ἢ ἔστω κάποια ἀνακούφιση στόν προβληματισμό μας. Αὐτό εἶναι ἀνόητη ὑπεκφυγή, ἀφοῦ ὁ χρόνος ἀπό μόνος του εἶναι οὐδέτερο ἐργαλεῖο. Τό ἄν θά παράγει στό πέραςμά του κάτι θετικό ἢ ὄχι, αὐτό ἐξαρτᾶται ἀπό μᾶς κι ἀπ' τό πῶς θά τόν χειριστοῦμε. Ἐάν ἀφήσουμε τόν χρόνο νά κυλάει κι ἐμεῖς νά τόν ἀκολουθοῦμε παθητικά, τότε ἕνα εἶναι σίγουρο: ὅτι ὁ χρόνος θά σταθεροποιήσει καί θ' ἀναπτύξει τίς ὑπάρχουσες ἀρνητικές καταστάσεις. Ἀπ' τήν ἀντίδρασή μας καί τόν σωστό χειρισμό του, ἀνατρέπονται οἱ ἀρνητικές καταστάσεις καί βγαίνει κάτι θετικό. Ποτέ ἡ παθητικότητα καί ἡ δειλία δέν καρποφόρησαν σέ τίποτα. ❖

ΑΓΙΟΛΟΓΙΟ

Τῆ 11ῃ τοῦ μηνός Σεπτεμβρίου μνήμη
τῆς Ὁσίας Θεοδώρας τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ

Η Ὁσία Θεοδώρα καταγόταν ἀπό τήν Ἀλεξάνδρεια. Ἐζησε στά χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Ζήνωνος (474 - 490 μ.Χ.) καί ἦταν συνεζευγμένη μέ εὐσεβῆ ἄνδρα, τόν Παφνούτιο. Ἡ ζωή τῆς Θεοδώρας ἦταν τίμια, ἐνάρετη καί ἀφοσιωμένη στό σύζυγό της.

Ὅμως, ὁ μισόκαλος διάβολος, σέ κάποια στιγμή ἀδυναμίας τῆς Θεοδώρας, τήν ἔσπρωξε κρυφά στή μοιχεία. Κανείς δέν τήν εἶδε. Κανείς δέν τό ἔμαθε. Μποροῦσε, ἐπομένως, νά συνεχίσει ἀρμονικά τή ζωή της μέ τό σύζυγό της. Ὅταν, ὅμως, ἄκουσε τά λόγια τοῦ Εὐαγγελίου, μέ τά ὅποια ὁ Κύριος διδάσκει ὅτι «οὐκ ἔστι κρυπτόν, ὃ οὐ φανερόν γενήσεται», δέν ὑπάρχει, δηλαδή, κρυφό, τό ὅποιο δέ θά γίνει φανερό στό μέλλον, σκέφθηκε τό βάθος τῆς ἁμαρτίας της καί ἔκλαψε πικρά. Ντύθηκε ἔπειτα ἀνδρικά, πῆγε σέ μοναστήρι καί ἐκάρη μοναχός μέ τό ὄνομα Θεόδωρος. Ἐκεῖ, μέρα - νύκτα μετανοοῦσε καί ἔκλαιγε τήν ἁμαρτία της.

Μετά ἀπό δύο χρόνια, συκοφαντήθηκε ἀπό μία γυναίκα, πού εἶχε γεννήσει ἐξώγαμο παιδί, ὅτι εἶναι ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ της. Τότε ἡ Θεοδώρα δέχτηκε τή συκοφαντία σάν ἀληθινή καί ἀνέλαβε τήν ἀνατροφή τοῦ δῆθεν γιοῦ της. Ἡ ἀθωότητά της ἀποδείχθηκε μόνο μετά τήν κοίμησή της, ὅταν ἀποκαλύφθηκε πώς ἦταν γυναίκα. ❖

Η ΕΚΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ

Κυριάκου Σαμάρα

Ο χρόνος άσπάζεται τις στιγμές
της έκστασης των προσώπων
καί αυτοκαταργείται ...

Τό πλήρωμα της αιωνιότητας
μπορεῖ νά χωρέσει
σέ μία στιγμή!
Τή Στιγμή εκείνη
πού ό Ών
θά κοιτάξει ταυτόχρονα
όλους τούς ανθρώπους
στά μάτια ...

Ή έκσταση τοῦ βλέμματός Του
θά διαπεράσει τό Σύμπαν
καί θά τό ανακαινίσει! ...

